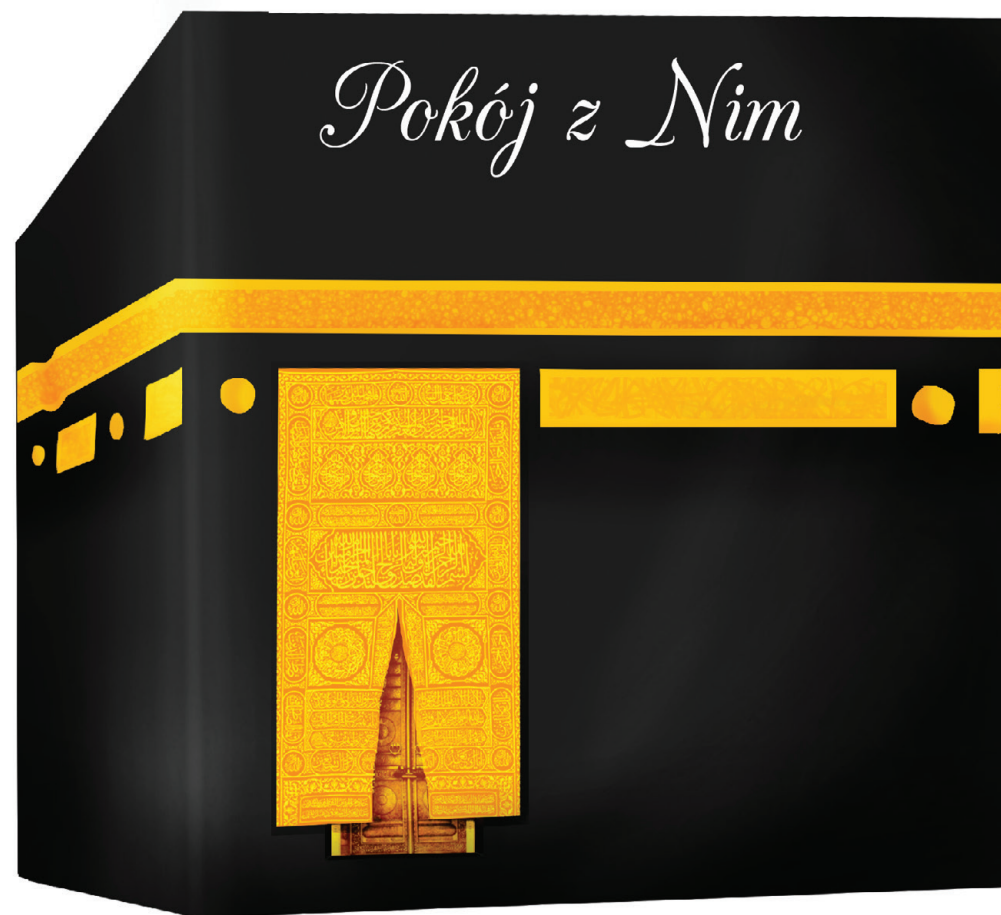

Historia Proroka Abrahama

Historia Proroka Abrahama

Pokój z Nim

Opracowanie:
Agnieszka Sahbi

Grafika:
Małgorzata Ghouga

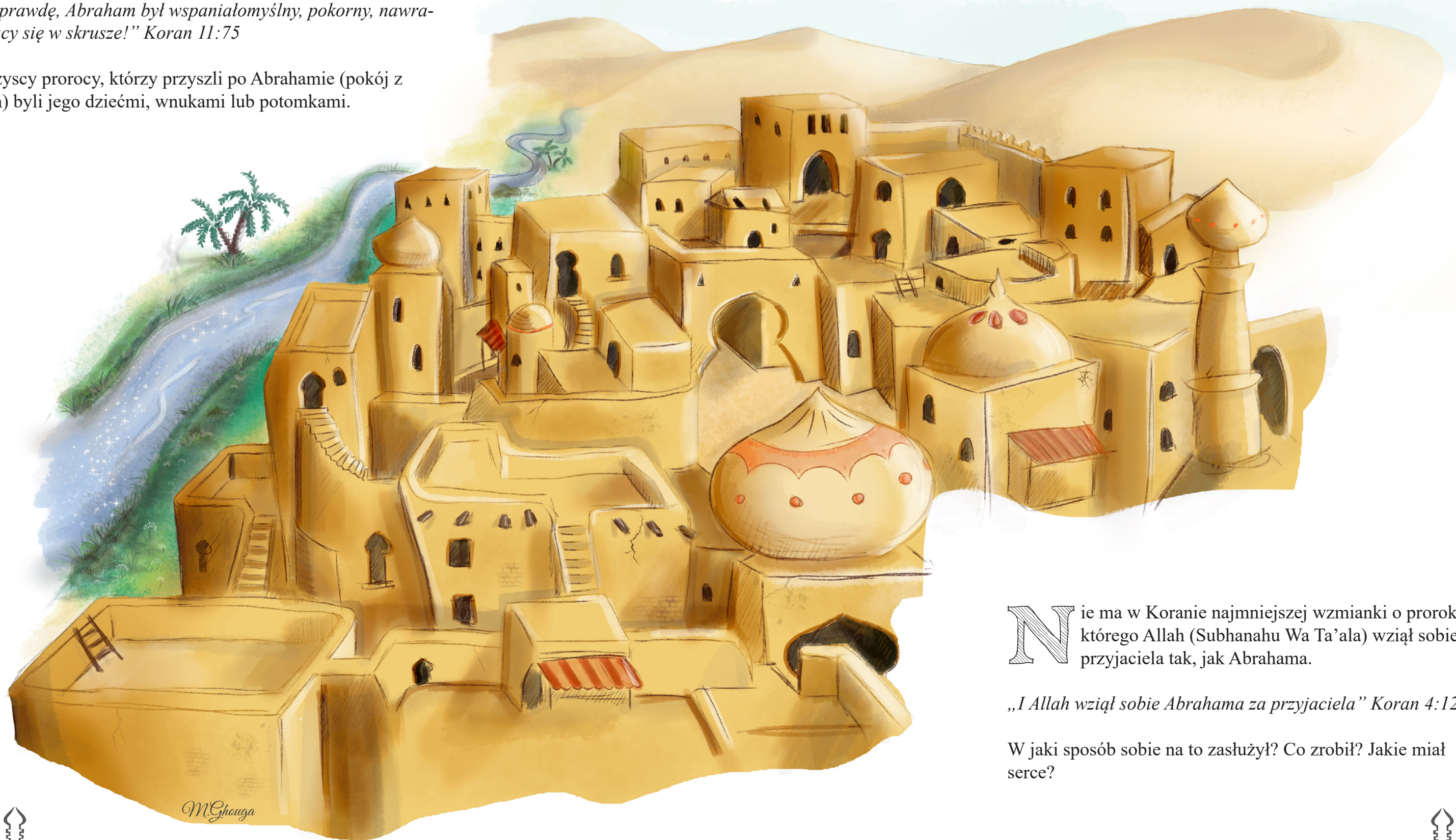
Na podstawie książki:
"Opowieści o Prorokach od
Adama do Muhammada (Pokój z Nimi)"
Ahmad Bahgat

Abraham (pokój z Nim) urodził się w miejscowości Babel, czyli na terenie obecnego Iraku. Był człowiekiem cichym, przebaczącym, tolerancyjnym oraz wyrozumiałym.

Allah (Subhanahu Wa Ta'ala) powiedział:

„Zaprawdę, Abraham był wspaniałomyślny, pokorny, nawracający się w skrusze!” Koran 11:75

Wszyscy prorocy, którzy przyszli po Abrahamie (pokój z Nim) byli jego dziećmi, wnukami lub potomkami.

Nie ma w Koranie najmniejszej wzmianki o proroku, którego Allah (Subhanahu Wa Ta'ala) wziął sobie za przyjaciela tak, jak Abrahama.

„I Allah wziął sobie Abrahama za przyjaciela” Koran 4:125.

W jaki sposób sobie na to zasłużył? Co zrobił? Jakie miał serce?

Otóż serce Abrahama (pokój z Nim) było dojrzałe od młodości.
W czasach w których żył, ludzie czcili drewniane oraz kamienne bożki, planety, gwiazdy, słońce i księżyc a także królów i władców.

M. Ghauri

Abraham (pokój z Nim) urodził się w rodzinie, w której to ojciec był twórcą bożków. Abraham, jednakże, już od dzieciństwa uważał, że posąжки tworzone przez jego ojca są niedorzecznością.

Nie mógł on zrozumieć, jak dorośli ludzie mogą je tworzyć, a następnie kłaniać się przed tym, co sami stworzyli. Przecież ich ręcznie wyrzeźbione bożki, są jedynie martwymi statuetkami nie różniącymi się niczym od tych służących do zabawy .

Jak więc te mogłyby ich skrzywdzić lub też pomóc?

Pewnego dnia Abraham (pokój z Nim) postanowił na spokojnie porozmawiać o tym ze swoim ojcem i tym samym poprosić go aby zaprzestał tworzenia posązków. Ale ten nie chciał go słuchać.

Pewnej nocy Abraham (pokój z Nim) spojrział w niebo i przyglądał się gwiazdom, które ludzie czcili. Tuż o poranku, gwiazda do której zwracali ludzie swoje prośby i modlitwy zniknęła. Ta sama sytuacja miała miejsce z księżycem. Jak można czcić boga, który się pojawia i znika, który wstaje i zachodzi?

Tak zaczęła się walka między Abrahamem (pokój z Nim) a jego ludem. Najbardziej zły jednak był jego ojciec, który zagroził mu, że jeśli nie opuści domu to spotka go sroga kara.

W ten sposób Abraham (pokój z Nim) pod groźbą ojca został wypędzony z domu. Pomimo zaistniałej sytuacji pozostał on dobrym synem i szlachetnym prorokiem. Przez cały czas zwracał się z pełnym szacunkiem oraz uprzejmością do swego rodzica.

Abraham (pokój z Nim) postanowił opuścić więc swój dom oraz lud, a tym samym odrzucając to co oni czcili.

Zdecydował, że jednak po raz ostatni musi postarać się zmienić obecną sytuację. Wiedział, że w mieście po drugiej stronie rzeki odbędzie się wielkie święto, w którym wszyscy mieli uczestniczyć. Począł więc, aż jego miasto opustoszeje i udał się do świątyni, gdzie znajdowały się posąжки wykonane z kamienia oraz drewna, a tuż przed nimi leżało zgromadzone jedzenie, jako ofiara i dar od ludu.

Wtedy Abraham (pokój z Nim) zwrócił się do statuetek i zapytał:

„Dlaczego nie jecie?”, „Dlaczego wcale nie mówicie?”

Żartował z nich, bo przecież wiedział, że wystrugane bożki nie mają żadnej mocy. Po czym wziął siekierę i zaczął je niszczyć, a jednemu z nich zawiesił ją na szyi.

Kiedy mieszkańcy powrócili, zauważyli że wszystkie bożki zostały zniszczone oprócz jednego, na którego szyi wisiała siekiera. Zaczęli zastanawiać się, ktoż to mógł uczynić ? Jedy-
ną podejrzaną przez nich osobą był Abraham (pokój z Nim). Zapytali więc go:

„Czy to ty, Abrahamie, postąpiłeś tak z naszymi bogami” (Koran 21:62).

Prorok uśmiechnął się do nich i wskazał na głównego bożka, na którego szyi nadal wisiała siekiera i powiedział:

“Ależ przeciwnie ! To uczynił ten główny z nich. Zapytajcie ich więc, jeśli oni mogą mówić!”

Wtedy ogarnęło wszystkich zakłopotanie.

“Zapytać kogo?” – odparł duchowny.

Abraham (pokój z Nim) odpowiedział –

“Zapytajcie swoich bogów.”

Duchowny spojrzał na niego i powiedział –

“Wiecie dobrze, że bogowie nie potrafią mówić.”

Wtedy Abraham zadał im pytanie:

“Jak więc możecie czcić coś co nie mówi, nie słyszy, nie rusza się, ani nie jest w stanie wam pomóc czy też skrzywdzić?”

Abraham (pokój z Nim) dał im jasne dowody, a pomimo to lud postanowił wydać go na śmierć przez spalenie. Tak więc wykopano głęboki dół i wypełniono go drewnem, a następnie wrzucono do niego Abrahama. Allah nakazał, aby ogień stał się dla Jego proroka chłodny i bezpieczny. Lęk i strach który przedtem ogarnął Abrahama odszedł, ponieważ ci, którzy kochają Allaha nie lękają się.

Lud obserwował z daleka palenisko, ponieważ dla nich ogień był tak bardzo intensywny i gorący, że aż parzył im twarze.

Kiedy w końcu ogień wypalił się, ujrzeli wychodzącego Abrahama (pokój z Nim), bez żadnej skazy na ciele, bez żadnego poparzenia. Ich twarze były ciemne od dymu, a jego twarz jaśniała światłem oraz łaską Allaha (Subhanahu Wa Ta'ala).

Kiedy Abraham (pokój z Nim) zdał sobie sprawę, że już nikt więcej mu nie uwierzy, opuścił swą ziemię i udał się na emigrację. Podróżował, najpierw do Aur (Ur), później do Haran, a następnie do Palestyny. Po pewnym czasie jednak opuścił Palestynę i udał się do Egiptu. Przez całą swoją wędrówkę nawoływał do wiary w Allaha (Subhanahu Wa Ta'ala), sprawiedliwie rozsądzał między ludźmi i prowadził ich do prawdy.

Abraham (pokój z Nim) ożenił się z Hagar i urodził im się syn, któremu nadano imię Izmael. Pewnego dnia, po przebudzeniu, Abraham nakazał swojej rodzinie, aby przygotowali się do podróży, w którą wyruszyli po kilku dniach. Wędrowali, aż w końcu dotarli do Półwyspu Arabskiego. Prorok Abraham (pokój z Nim) poprosił żonę, aby została pod jednym ze wzgórz, razem z malutkim Izmaelem, a sam zaczął się oddalać. Jego żona zaprotestowała:
„Dlaczego nas tutaj zostawiasz? Chcesz żebyśmy tutaj umarli?”

Lecz Abraham (pokój z Nim) odrzekł:
„Mój Pan tak mi nakazał”.

Wówczas Hagar, odetchnąwszy z ulgą, powiedziała:
„Jeśli Allah tak kazał ci postąpić, to z pewnością nas nie opuści.”

Hagar i Izmaelowi skończyła się woda oraz pożywienie. Sytuacja wydawała się krytyczna. Kiedy Izmael zaczął płakać, Hagar postanowiła zostawić go i iść poszukać wodopoju. Chodziła pośpiesznie i doszła do wzgórza Safa. Następnie zeszła ze wzgórza w dolinę i tam zaczęła szukać. Potem weszła na wzgórze Marła. Kiedy nie znalazła tam wody powróciła do syna, który nadal płakał. Tak więc jeszcze raz poszła na wzgórza Safa i Marła w poszukiwaniu jakiegoś źródła. Chodziła tak między wzgórzami 7 razy. Z tego też powodu pielgrzymi udający się do Mekki chodzą siedem razy między Safa a Marłą dla przypomnienia czynu Hagar oraz Izmaela.

Hagar wróciła do małego Izmaela, a kiedy ten w rozpaczy uderzył nóżkami o ziemię, pod jego stopami pojawiło się źródło i wytrysnęła woda. Gdy Hagar dostrzegła wodę z oddali, krzyknęła: „Zam -zam” – co w języku babilońskim oznacza „stój, stój”.

Woda, która wytrysnęła przyciągnęła wielu ludzi. Zatrzymywały się tam karawany a nawet zaczęli osiedlać ludzie. W między czasie Izmael dorastał, a wtedy Allah (Subhanahu Wa Ta'ala) postanowił poddać próbie Abrahama (pokój z Nim) oraz jego syna.

M. Ghaugha

Rozkazał, aby Abraham (pokój z Nim) złożył swojego syna w ofierze. Ten nie bał się, nie wahał. Tak więc poszedł do swojego syna i opowiedział o tym czego oczekuje od niego Allah (Subhanahu Wa Ta'ala). Izmael również nie miał wątpliwości i powiedział do swego ojca:

„O mój ojcie! Czyń, co ci nakazano! Ty mnie znajdziesz cierpliwym, jeśli tak zechce Allah” (Koran 37:102).

Abraham (pokój z Nim) wziął nóż, a Izmael leżał twarzą zwróconą ku ziemi, tak aby nie widział czynu ojca. Kiedy obaj byli gotowi poddać się nakazowi Allaha (Subhanahu Wa Ta'ala) przyszło do nich objawienie. To był koniec testu. Izmael nie został złożony w ofierze, w zamian został zabity baran, a potem ten dzień stał się świętem.

Dla nas – muzułmanów jest to święto, które nosi nazwę **Eid al-Adha**. Przypomina nam czym jest prawdziwy Islam oraz jego zasady. Przypada ono 10 dnia miesiąca Dhul-Hijjah (12 miesiąc kalendarza muzułmańskiego).

Eid al-Adha jest dla nas symbolem gotowości człowieka do złożenia wszystkiego nawet własnego życia za swego Stwórcę oraz Pana.

Jest to najwyższy cel ofiary, nie zewnętrzny akt składania ofiary podoba się Bogu ale duch leżący u jego podstawy oraz motyw.

Izmael dorósł i założył rodzinę. Abraham (pokój z Nim) przygotowywał go do wielkiego zadania, które miało nadejść.

Allah (Subhanahu Wa Ta'ala) nakazał Abrahamowi (pokój z Nim) zbudować Dom, w którym to będzie można Jemu (Allahowi) oddawać cześć.

Dom ten został nazwany Kabba.

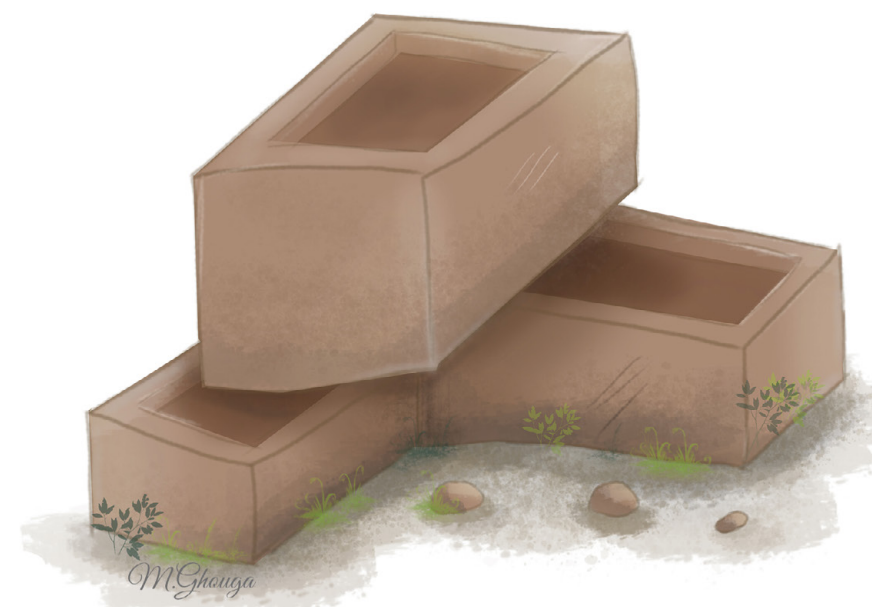

Kabba jest budowlą z kamieni, które nie są w niczym lepsze od pozostałych. Stanowi ona jednak symbol monoteizmu - wiary w Jednego Boga. Abraham (pokój z Nim) oraz jego syn musieli włożyć ogromny wysiłek w jej budowę. Musieli przenosić kamienie z pobliskich oraz odległych wzgórz, ciąć oraz dopasowywać, unosić do góry i układać te wszystkie ciężary. Abraham (pokój z Nim) i Izmael podczas budowy kierowali liczne dua do swojego Pana.

„Panie nasz! Przyjmij to od nas przecież Ty jesteś Słyszący, Wszechwiedzący!” Koran 2:127

„Panie nasz, uczyn nas całkowicie poddanymi Tobie (muzułmanami), a z naszego potomstwa naród Tobie całkowicie poddany! Pokaż nam nasze miejsca czci i zwróć się ku nam!” Koran 2:128

Budowa Domu została ukończona, a Abraham (pokój z Nim) pragnął umieścić w nim kamień, który wyróżniałby się od wszystkich innych. Tak, też umieścił tam tzw. Czarny Kamień, który pochodzi aż z Raju.

Miliony muzułmanów do dzisiaj pragną odwiedzić ten Dom Boży. A kiedy uda im się odbyć pielgrzymkę i zobaczyć te wszystkie miejsce w których Hagar poszukiwała wody dla małego Izmaela, gdzie Abraham (pokój z Nim) wraz z synem wznosił tę budowlę marzą tylko aby jak najszybciej tam powrócić. Tęsknota ich powiększa się wraz z odległością jaka ich dzieli od Domu Allaha (Subhanahu Wa Ta'ala).

Kim jest więc dla nas, muzułmanów, Abraham? Allah (Subhanahu Wa Ta'ala) powiedział:

„Abraham nie był żydem, ani chrześcijaninem, lecz był szczerze wierzącym hanifem, całkowicie poddanym, i nie był on z liczby bałwochwalców” Koran 3:67

Abraham (pokój z Nim) był również pierwszym, który nazwał poddanych Jedynemu Bogu muzułmanami.

Prorocy w Koranie:

Adam

Idris

Nuh

Lut

Abraham (Ibrahim)

Izmael

Ishak

Jakub

Jusuf

Ajub

Musa

Harun

Dawud

Sulejman

Junus

Zakarijja

Jahia

Isa

Muhammad

Książka nie jest przeznaczona na sprzedaż
i stanowi darmowy egzemplarz edukacyjny

ZAMÓW DARMOWE KSIĄŻKI O ISLAMIE

Więcej informacji na naszej stronie internetowej

www.islam-sunna.pl

info@islam-sunna.pl

